

PL

---

†

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, 16 kwiecień 2010
SEK(2010) 428 final

Dokument roboczy służb Komisji

Podsumowanie konsultacji w sprawie reformy wspólnej polityki rybołówstwa

Tłumaczenie nieoficjalne

SPIS TREŚCI

Dokument roboczy służb Komisji podsumowujący konsultacje w sprawie reformy wspólnej polityki rybołówstwa.....	1
1. Wprowadzenie.....	3
2. Korygowanie pięciu strukturalnych wad polityki rybołówstwa	5
2.1. Rozwiązywanie głęboko zakorzenionego problemu nadmiernej zdolności połowowej floty	5
2.2. Ustalanie priorytetów w odniesieniu do celów polityki.....	5
2.3. Ukierunkowanie ram decyzyjnych na kluczowe długoterminowe cele.....	6
2.4. Zachęcanie sektora do bardziej czynnego udziału w realizacji WPRyb.....	8
2.5. Wypracowanie kultury przestrzegania prawa	9
3. Dalsze usprawnianie zarządzania rybołówstwem UE.....	9
3.1. Czy w celu ochrony łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego należy wprowadzić zróżnicowany system połowów?.....	9
3.2. Optymalne wykorzystanie naszego rybołówstwa	10
3.3. Względna stabilność oraz dostęp do połowów przybrzeżnych.....	11
3.4. Handel i rynki – od połowu do konsumenta	12
3.5. Włączenie wspólnej polityki rybołówstwa do szerszego kontekstu polityki morskiej	13
3.6. Naukowa podstawa działań politycznych	14
3.7. Polityka strukturalna i wsparcie finansowe ze środków publicznych.....	14
3.8. Wymiar zewnętrzny	15
3.9. Akwakultura	16
4. Inne poruszone tematy	17
5. Wkład obywateli	18
6. Przyszłe działania.....	18

---

1. WPROWADZENIE

Przegląd wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb¹) przeprowadzono w 2002 r. Nowe rozporządzenie podstawowe², które weszło w życie 1 stycznia 2003 r., zawiera przepisy nakładające na Komisję Europejską (KE) obowiązek złożenia sprawozdań Radzie i Parlamentowi Europejskiemu z rozdziałów dotyczących ochrony i zdolności połowowej przed końcem 2012 r. KE przystąpiła do przeglądu, publikując zieloną księgę³, po której nastąpił okres konsultacji zakończony pisemnymi odpowiedziami przyjmowanymi do 31 grudnia 2009⁴.

W okresie konsultacji napłynęły łącznie 382 komentarze (ponadto masowy e-mail zawierający 1329 identycznych odpowiedzi). Komentarze są dostępne na stronie internetowej⁵, natomiast lista komentarzy znajduje się w załączniku 1.

---

¹ W załączniku 3 znajduje się lista skrótowców.

² Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z 20 grudnia 2002 roku w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa.

³ Zielona księga w sprawie reformy wspólnej polityki rybołówstwa, (KOM(2009) 163 wersja ostateczna, 22 kwietnia 2009).

⁴ Niniejszy dokument roboczy odzwierciedla opinie na temat zielonej księgi uzyskane spoza Komisji.

⁵ http://ec.europa.eu/fisheries/reform/consultation/received/index_en.htm

Zarówno podczas opracowywania zielonej księgi, jak i w okresie konsultacji odbywały się spotkania z interesariuszami, administracjami wszystkich nadmorskich państw członkowskich, a także innymi organizacjami i podmiotami. Lista spotkań z udziałem KE znajduje się w załączniku 2.

Niniejszy dokument roboczy służb Komisji przedstawia ogólny zarys komentarzy uzyskanych w ramach konsultacji, nie wyciąga jednak wniosków z opinii, które zostaną poddane dalszej analizie w ramach oceny oddziaływania. Podsumowanie to uwzględnia rezolucję Parlamentu Europejskiego (PE) przyjętą 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi i zostało sporządzone zgodnie z przyjętym w niej spisem treści.

Tabela 1 – Podział komentarzy

Typ	Liczba	Przykłady
Ogół społeczeństwa	114 + 1329 identycznych e-maili	Szeroki zakres obywateli
Organizacje interesariuszy reprezentujące sektory przemysłowe i grupy interesów	117	Głównie stowarzyszenia rybaków; stowarzyszenia wędkarzy, organizacje przetwórstwa, detaliści, organy turystyczne
Organizacje społeczeństwa obywatelskiego	63	Głównie organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska; także organizacje pozarządowe działające na rzecz dobrostanu zwierząt, pozarządowe organizacje konsumenckie, pozarządowe organizacje na rzecz rozwoju
Środowisko akademickie	16	Instytuty uniwersyteckie, krajowe instytuty badawcze, sieci pracowników naukowych, organizacje badawcze
Administracje i agencje państw członkowskich	30	Ministerstwa, agencje rządowe oraz parlamenty
Samorządy regionalne lub lokalne	35	Głównie regiony przybrzeżne i gminy zależne od rybołówstwa, regionalne organy zarządzania rybołówstwem w Zjednoczonym Królestwie
Pozostałe instytucje i organy doradcze KE	8	Parlament Europejski, Komitet Regionów, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, ACFA, RAC, indywidualni członkowie PE, organy międzyrządowe.
Państwa trzecie	11	Rada Nordycka, Norwegia (rząd i różne organizacje), Islandia, Nowa Zelandia, grupa państw AKP
	394 (+ 1329)	

2. KORYGOWANIE PIĘCIU STRUKTURALNYCH WAD POLITYKI RYBOŁÓWSTWA

2.1. Rozwiązywanie głęboko zakorzonego problemu nadmiernej zdolności połowowej floty

Komentarze zasadniczo potwierdzają, że zdolność połowowa UE jest większa, niż pozwalają na to zasoby. Jednak wielu uczestników debaty również kwestionuje generalizację i zgłasza, że szeroki zakres sytuacji wymaga szczegółowej oceny opartej na flocie lub rodzaju rybołówstwa. Wielu interesariuszy, w tym niektóre państwa członkowskie i PE, domaga się takich środków, zarówno ze względów technicznych, jak i środowiskowych, przy czym przemysł rybny podkreśla również wymiar gospodarczy i społeczny. PE wskazuje na sekcje floty (zwłaszcza tej działającej na małą skalę), które wymagają odnowienia lub wymiany (ze względów bezpieczeństwa lub w celu ograniczenia oddziaływania na środowisko) bez zwiększania zdolności połowowej.

Ograniczona liczba państw członkowskich i interesariuszy opowiada się za kontynuacją obecnego podejścia do zarządzania zdolnością połowową. Część organizacji pozarządowych proponuje obowiązkową redukcję zdolności połowowej w oparciu o flotę. Niektóre wiążą redukcje zdolności z planami zarządzania połowami. Władze regionalne najbardziej oddalonych regionów (przy wsparciu odpowiednich państw członkowskich) proszą o kontynuację oddzielnego zarządzania zdolnością połowową dla swoich flot.

Finansowany ze środków publicznych jednorazowy program złomowania mający zastąpić bieżący system wycofywania statków z eksploatacji nie cieszy się dużą popularnością, choć większość uczestników debaty, jak choćby PE, uważa go za użyteczny w określonych warunkach. Niektóre państwa członkowskie kwestionują efektywność trwałych dotacji na rzecz złomowania.

Większość państw członkowskich oraz interesariuszy postrzega zarządzanie w oparciu o prawa połowowe jako przydatne w zwalczaniu przełowienia, jednak mają pewne wątpliwości co do indywidualnych praw użytkownika podlegających obrotowi (ITR), a niewielka część z nich jest im zdecydowanie przeciwna. Większość państw członkowskich jest zdania, że to państwa członkowskie właśnie powinny zdecydować o zarządzaniu w oparciu o prawa połowowe.

Wielu uczestników debaty zwraca uwagę na ryzyko koncentracji praw połowowych w ramach ITR i podkreśla, że takiej sytuacji należy unikać. W wielu komentarzach kwestionujących ITR na szczeblu UE pojawia się poparcie dla względnej stabilności. Przeważająca większość uczestników debaty jest zdania, że ITR nie są odpowiednim rozwiązaniem w przypadku poławiania na małą skalę.

2.2. Ustalanie priorytetów w odniesieniu do celów polityki

Powszechnie uważa się, że równowaga ekologiczna tworzy podstawy dla bardziej rentownego sektora rybołówstwa, przy niewielkim długoterminowym konflikcie pomiędzy celami środowiskowymi, społecznymi i ekonomicznymi. Dla niektórych dyskusja na temat ważności tych aspektów jest tylko kwestią doczesną, istotną w odniesieniu do decyzji co do przejścia na zrównoważone rybołówstwo.

PE i inni są przeciwni szeregowaniu celów pod względem ważności *a priori*. Większość przedstawicieli sektora połowowego (a także część władz regionalnych) nalega na zachowanie równowagi pomiędzy trzema filarami, traktując tworzenie miejsc pracy jako cel sam w sobie, natomiast związki zawodowe dodatkowo podkreślają aspekt społeczny. Opinie państw członkowskich są różne: od stawiania równowagi ekologicznej na pierwszym miejscu po rozkładanie jednakowego ciężaru na wszystkie trzy filary zrównoważonego rozwoju. Niektóre z państw członkowskich koncentrują się na rybołówstwie w kontekście zasobów żywności oraz bezpieczeństwa żywnościowego (jako nowego celu), inne zaś postrzegają je jako źródło zatrudnienia dla społeczności nadmorskich. Organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska uważają równowagę ekologiczną za rdzeń polityki, powiązując WPRyb z szerszą polityką morską oraz dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej (MSFD, Dyrektywa 2008/56/WE). Handlowcy, detaliści, a także część przedstawicieli przemysłu przetwórstwa także traktują równowagę ekologiczną priorytetowo.

Panuje zgodne przekonanie, że *maksymalny zrównoważony połów* (MSY) musi znaleźć się pośród celów (jak w komunikacie Komisji KOM(2006) 360 na temat deklaracji przedstawionej na Światowym Szczycie Zrównoważonego Rozwoju). PE i przemysł połowowy w zasadzie liczą na elastyczne ramy czasowe przewidziane na wdrożenie tej zasady, szczególnie w odniesieniu do połowów mieszanych, traktując MSY raczej jako wskaźnik, nie zaś jako cel, a ponadto są zdania, że w określeniu „zrównoważony” powinny zawierać się aspekty społeczne i ekonomiczne. □ Z kolei organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska obawiają się, że system MSY może nie być zapobiegawczy we wszystkich przypadkach, i twierdzą, że w określeniu „zrównoważony” w MSY zawiera się szerszy wpływ rybołówstwa na ekosystem. □

Wielu uczestników debaty opowiada się za zminimalizowaniem lub wyeliminowaniem odrzutów jako istotnym celem równowagi środowiskowej, choć niektórzy utrzymują, że odrzuty są nieodłącznym elementem połowów mieszanych.

2.3. Ukierunkowanie ram decyzyjnych na kluczowe długoterminowe cele

Ogół uczestników wyraża poparcie dla decyzji podejmowanych przez polityków (Rada i PE), którzy przyjmują zasadę obejmującą wszystkie aspekty oraz cele w ramach polityki (noszące rozmaite nazwy w różnych komentarzach). Podejmowanie decyzji powinno uwzględniać perspektywę długoterminową w odniesieniu do podejścia ekosystemowego z udziałem mechanizmów na rzecz monitorowania i kontroli postępów polityki oraz decyzji podejmowanych przez KE lub też/oraz na szczeblu regionalnym. W ogromnej liczbie przypadków uczestnicy zwracają uwagę na wyeliminowanie perspektywy krótkoterminowej, zarządzania odgórnego i w skali mikro, a także odsunięcie szczegółowych negocjacji od Rady. Niektórzy apelują do Rady, by traktowała porady naukowe jako wiążące podczas przyjmowania całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC).

Wielu uczestników debaty, szczególnie organizacje pozarządowe i ograniczona liczba państw członkowskich, popiera przekazanie uprawnień wykonawczych KE w poszczególnych dziedzinach (takich jak środki techniczne). Wielu z nich także wierzy, że opracowane na szczeblu regionalnym długoterminowe plany zarządzania powinny być przyjmowane przez KE. Aby uniknąć „darmowej licencji” dla KE,

znaczna liczba uczestników proponuje procedurę komitetu regulacyjnego albo też zaangażowanie regionalnych komitetów doradczych (RAC) lub przemysłu. □ Ograniczona grupa (zwłaszcza władze regionalne) sprzeciwia się takiemu przekazaniu uprawnień, przy czym jedno państwo członkowskie argumentuje, że wiele decyzji „technicznych” może mieć odczuwalny wpływ polityczny lub społeczny. □

Ogół wyraża poparcie dla przejścia do pewnej formy zwiększonej regionalizacji. W tym zakresie użyto bardzo różnej terminologii, np. niektórzy odnoszą się do regionalizacji na poziomie basenu morza, inni do regionów w obrębie danego państwa członkowskiego. Niektórzy nalegają na zastosowanie zasady pomocniczości, w myśl której państwa członkowskie tworzą komitety regionalne na rzecz zarządzania, oraz wysoki poziom samoregulacji. Inni proponują prostą współpracę pomiędzy państwami członkowskimi w kwestiach wdrażania i kontroli, natomiast jeszcze inni widzą miejsce dla przekazywanych uprawnień decyzyjnych, np. w sprawie dostępu, zasobów czy zarządzania flotą.

Znaczna liczba uczestników debaty dostrzega potrzebę powołania odrębnego organu regionalnego, przy czym głosy dotyczące zakresu uprawnień i obowiązków są zróżnicowane. Większość, łącznie z PE, przewiduje utworzenie organu doradczego, który służyłby omawianiu i przygotowywaniu propozycji polityki oraz ustawodawstwa przyjmowanego przez instytucje UE. Taki organ regionalny, zrzeszający interesariuszy i inne zainteresowane strony, stanowiłby platformę dialogu i dyskusji. Region bałtycki jest czasem wymieniany jako ewentualny obszar działań pilotażowych organizacji państw członkowskich, która opracuje i podejmie decyzje w sprawie stosowanych przepisów (np. odrzuty, zarządzanie krajowymi kwotami połowowymi). Inni przewidują powołanie organu regionalnego jako podmiotu wykonawczego w zakresie planów długoterminowych z zachowaniem miejsca na obowiązujące uprawnienia regulacyjne oraz decyzje wykonawcze. Niektórzy opowiadają się za przekazaniem władzy (np. w zakresie szczegółów technicznych i regulacji zdolności połowowej). Głos zabrali także tacy, których zdaniem najlepszym wyjściem byłoby połączenie obu funkcji.

Patrząc przekrojowo, większość zainteresowanych postrzega organ regionalny jako podmiot kierowany przez państwa członkowskie; w wielu przypadkach poparcie uzyskują członkowie przemysłu i interesariusze, podczas gdy w innych komentarzach pojawiają się sugestie, by interesariusze zachowali funkcję doradcą za pośrednictwem RAC. Są głosy sugerujące, by KE była członkiem takiego organu, podczas gdy inni opowiadają się za tym, by pełniła jedynie funkcję aktywnego obserwatora czy współpracownika. Niektórzy uczestnicy debaty sugerują przekształcenie RAC w regionalny organ doradczy zrzeszający zarówno państwa członkowskie, jak i interesariuszy.

W kwestii RAC pojawia się szereg jasnych komunikatów: ich sukces powinno się rozszerzyć poprzez ich umocnienie oraz poprzez (zdaniem samych RAC) przykładanie większej wagi do ich porad, zwłaszcza w przypadkach jednomyślnego doradztwa. PE wyraźnie domaga się odpowiedniego finansowania. Niektórzy proponują zmianę struktury na rzecz lepszego zrównoważenia przemysłu z innymi interesami oraz interesariuszami niemającymi przedstawicielstwa.

2.4. Zachęcanie sektora do bardziej czynnego udziału w realizacji WPRyb

Kilka państw członkowskich jest zdania, że organizacje producentów i inne organizacje rybaków powinny otrzymywać większą odpowiedzialność wykonawczą w zakresie ochrony i kontroli, pozostawiając najlepsze rozwiązania techniczne tym organizacjom. Jednak samozarządzanie powinno rozwijać się dopiero po dokonaniu oceny ryzyka i korzyści, a także powinno uwzględniać specyficzne aspekty danego kraju (tj. ramy prawne). Przemysł z rezerwą opowiada się za samozarządzaniem; to nie powinno wiązać się z obarczaniem rybaków odpowiedzialnością za niepowodzenia w zarządzaniu łowiskami. Są oni gotowi skierować się w stronę samozarządzania, jeśli da ono rybakom możliwość zadecydowania, jakie rozwiązania techniczne są najlepsze, aby uzyskać uzgodnione cele, odsuwając się tym sposobem od zarządzania w skali mikro i skomplikowanych zasad. Pewne uwarunkowania i kryteria muszą zostać spełnione wraz ze standardami i zasadami ustalonymi na szczeblu UE. Większość organizacji pozarządowych działających na rzecz środowiska niechętnie podchodzi do pomysłu samozarządzania, będąc zdania, że przekazanie większej odpowiedzialności wymagałoby rygorystycznej kontroli i egzekwowania. Skłaniają się ku koncepcji demokratycznego zarządzania lub współzarządzania.

Organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska, ale także niektóre państwa członkowskie, przemysł i PE ogólnie popierają zarządzanie oparte na wynikach na podstawie jasno wyznaczonych zamierzeń i wymiernych celów. UE powinna opracować mechanizmy, które zapewniłyby odpowiedzialność przemysłu oraz zgodność z przepisami zawartymi w dokumentacji. W zamian powinny zostać stworzone zachęty, które nagradzałyby pozytywne inicjatywy wraz z budowaniem potencjału. Zwiększona odpowiedzialność przemysłu możliwa jest jedynie przy wystarczającej integracji sektora rybołówstwa na płaszczyźnie poziomej i pionowej. Wszyscy interesariusze są zdania, że UE powinna promować organizacje rybaków (większość jest zgodna co do kluczowej roli organizacji producentów), szczególnie tam, gdzie przemysł jest podzielony. Niektórzy uczestnicy nalegają na zróżnicowane podejście, jako że nie wszyscy rybacy będą w stanie poruszać się naprzód w ramach procesu z jednakową szybkością.

Większość interesariuszy, ale również PE oraz szereg państw członkowskich jest zdania, że zwiększona odpowiedzialność przemysłu idzie ramię w ramię z większym zaangażowaniem w proces podejmowania decyzji. Co ciekawe, rybacy, państwa członkowskie i organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska odnoszą się do tych samych najlepszych praktyk w kwestii zwiększonej odpowiedzialności oraz zrównoważonego zarządzania. Wszyscy podkreślają znaczenie udostępniania dobrych praktyk (a także niepowodzeń) za pośrednictwem RAC i dalszych regionalnych organów zarządzania.

Niektóre państwa członkowskie i organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska uważają, że koszty (częściowe) zarządzania rybołówstwem powinny być ponoszone przez użytkowników zasobów, jednak nie zgadzają się co do najlepszej opcji (opłaty dostępowe a podatki od wyładunku/dochodów). Wielu przedstawicieli przemysłu argumentuje, że przemysł już teraz uiszcza znaczne płatności za zarządzanie rybołówstwem.

2.5. Wypracowanie kultury przestrzegania prawa

W wielu komentarzach takie zagadnienia, jak nadmierna zdolność połowowa floty, złożoność przepisów, problemy ze zbieraniem danych, a także nieodpowiednie i różnorodne sankcje, pojawiają się jako główne czynniki napędzające brak zgodności oraz niemożność zapewnienia wszystkim równych szans.

Większość państw członkowskich i organizacji pozarządowych pozytywnie odnosi się do nowego systemu kontroli (rozporządzenie Rady 1224/2009), ale przemysł wyraża także obawy dotyczące skuteczniejszego wprowadzania tych zasad w życie. Wiele państw członkowskich i przedstawiciele przemysłu opowiada się za prostymi zasadami WPRyb oraz wieloletnim podejściem do zwiększania stopnia przestrzegania przepisów, podczas gdy organizacje pozarządowe także wskazują na potrzebę rozszerzenia technik kontroli (system monitorowania statków, system telewizji przemysłowej). Podzielone są opinie w sprawie zwiększenia uprawnień KE oraz większej roli Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa, mimo że Agencja ta jest generalnie pozytywnie oceniana np. przez PE. W szeregu komentarzy ze środowiska przemysłowego uważa się samozarządzanie w szerszym zakresie za pomocne.

Organizacje pozarządowe i niektóre państwa członkowskie popierają silniejsze powiązania pomiędzy wsparciem finansowym a przestrzeganiem zasad WPRyb i obowiązków prowadzenia kontroli, podczas gdy przemysł jest generalnie temu przeciwny, zwłaszcza na poziomie przedstawiciele indywidualnych. Organizacje pozarządowe widzą zasadność wprowadzenia zachęt, które zwiększyłyby poszanowanie dla zasad.

3. DALSZY USPRAWNIANIE ZARZĄDZANIA RYBOŁÓWSTWEM UE

3.1. Czy w celu ochrony łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego należy wprowadzić zróżnicowany system połowów?

Powszechnie uznaje się znaczenie dla europejskiego rybołówstwa flot przybrzeżnych połowiących na małą skalę. Niektóre spośród państw członkowskich popierają pomysł zróżnicowanego systemu zarządzania, podczas gdy kilka innych nie jest przedstawia zdefiniowanego podejścia. Dość znaczna liczba zwraca uwagę na potrzebę pozostawienia państwom członkowskim wyboru co do wprowadzenia określonych środków, często łącząc to z systemem 12 mil morskich. PE popiera zróżnicowanie i wzywa do tworzenia specyficznych programów dla łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego.

Większa część interesariuszy (zarówno przedstawiciele przemysłu, jak i organizacji pozarządowych, władz regionalnych oraz lokalnych) pozytywnie podchodzi do łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego, między innymi ze względu na jego związek z lokalnymi społecznościami, korzystanie z biernego lub selektywnego sprzętu połowowego oraz niższe zużycie paliwa. W niektórych komentarzach pojawia się wzmianka o problemach, które mogą się pojawić, jeśli różne floty wybiorą te same zasoby w obrębie poszczególnych miejsc połowienia. Wielu uczestników debaty podkreśla jednak, że łodziowe rybołówstwo przybrzeżne ma (czasem znaczny)

wpływ na zasoby, dlatego też nie powinno być zwolnione od przestrzegania środków ochrony czy kontroli.

Spora liczba uczestników (w tym PE) zwraca uwagę na różnorodność sytuacji w całej UE, wzywając do przyjęcia elastycznej postawy – dopasowując definicje do określonych warunków panujących w danym regionie i/lub łowisku. Większość zwolenników opowiada się za połączeniem kryteriów selekcji, włączając długość łodzi, promień działania, czas trwania wyprawy, wielkość połowów, typ sprzętu. Kilka organizacji pozarządowych i przedstawiciele przemysłu pragnie uwzględnić kryteria społeczne i nawiązać do lokalnych/regionalnych społeczności. Niektóre proponują wyodrębnienie ze względu na łowisko, a kilka innych sugeruje włączenie łowisk rekreacyjnych do określonego systemu zarządzania.

Podejmowanie decyzji często wiąże się z podejściem zregionalizowanym, wyznaczaniem ogólnych kryteriów na szczeblu UE przy zarządzaniu albo na poziomie krajowym (państwa członkowskie popierają tę opcję), albo regionalnym/lokalnym. Część przemysłu zabiega o wprowadzenie systemu zarządzania na szczeblu łowisk lub rybaków (współ- lub samozarządzanie).

Powszechnie uznaje się, że wprowadzenie zarządzania w oparciu o prawa połowowe oraz ITR nie powinno zagrozić dalszemu istnieniu łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego. Stąd ani indywidualne prawa użytkowania podlegające obrotowi, ani zabezpieczenia nie są uznawane za konieczne (aby uniknąć nadmiernej koncentracji lub wykupienia praw połowowych). Często proponowane jest określone wsparcie finansowe przeznaczone na takie działania, jak poprawa bezpieczeństwa (poprzez pomoc modernizacyjną), szkolenia z zakresu zarządzania rybołówstwem, certyfikacja łowisk, przy czym niektórzy bronią także wsparcia publicznego na rzecz budowy nowych statków dla tych flot. Inni natomiast wierzą, że rezerwacje kwot połowowych lub wyłączny dostęp do obszarów powinny być częścią systemu zarządzania.

3.2. Optymalne wykorzystanie naszego rybołówstwa

Większość komentujących popiera cel, jakim jest stopniowe osiągnięcie poziomów eksploatacji zgodnych z MSY w 2015 r. Niektóre różnice mogą zostać uwydatnione w zależności od tego, czy wskaźnik FMSY zostanie obrany jako cel ostateczny, czy też jako cel pośredni, otwierający możliwości w zakresie kwestii ekonomicznych (niektórzy uczestnicy debaty sugerują zastąpienie go wskaźnikiem FMEY) lub poprzez wyznaczenie nowych celów idących w parze ze specyfiką połowów mieszanych, lub też podejście ekosystemowe zgodne z zamierzeniami MSFD. Nowe cele tego typu powinny być powiązane z przejrzystymi harmonogramami czasowymi i terminami. Niemniej jednak, zgodnie z niektórymi komentarzami, strategia MSY nie będzie odpowiednia dla zasobów i łowisk, co do których dane są niedostępne lub niewiarygodne.

W sprawie narzędzi zarządzania mających na celu ograniczenie stopy śmiertelności połowowej (odsetek ryb z danego stada zabitych wskutek połowów), większość komentarzy uznaje limity połowowe, jak i limity nakładu połowowego za istotne, głównie w zależności od typów łowisk, do których będą się odnosiły. W niektórych komentarzach pojawiają się głosy na temat użyteczności zarządzania pojedynczymi łowiskami ryb pelagicznych poprzez ustalenie limitów połowowych, a także

wprowadzenie limitów nakładu połowowego na terenie łowisk wielogatunkowych i *wieloobszarowych*. Ponadto bardzo niewielu uczestników debaty żąda podporządkowania schematów nakładów połowowych systemom zarządzania TAC. Jeszcze mniejsza ich liczba naciska na wycofanie się ze stosowania narzędzi nakładowych, jak i narzędzi opartych na limitach połowowych. Wielu komentuje niedociągnięcia obydwu narzędzi: zarządzanie limitami połowowymi ,obecnie oparte o wyładunki oraz limity nakładu połowowego, raczej źle współgra z narzędziami biernymi. Nieznaczna liczba uczestników debaty nalega również na zarządzanie uzupełniającą zdolnością połowową floty (lub mocą połowową) oraz nakładem połowowym. Inni opowiadają się za wyeliminowaniem ryb lub nakładów połowowych istniejących „na papierze” (możliwości połowowych, które nie są strukturalnie wykorzystane). Niektórzy popierają także ewentualność zarządzania komponentami doczesnymi i przestrzennymi nakładu połowowego lub połowami ryb poprzez geograficzne zamknięcia obszarów połowowych, ustanowienie morskich obszarów chronionych, zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną.

Przytłaczająca liczba uczestników debaty jest za wdrożeniem planów wieloletnich wspierających podejście oparte na połowach, przy czym niektórzy domagają się nawet wieloletnich planów ekosystemowych. W niektórych przypadkach określono, że zasady kontroli odłowu w planach wieloletnich powinny ściśle odzwierciedlać rezultaty udostępnione w ramach naukowego procesu doradczego dla głównych zasobów, populacji i łowisk. W kilku komentarzach podkreśla się, że nacisk polityczny może się konsekwentnie zmniejszyć przy szacowaniu uprawnień do połowów. Ponadto w niektórych komentarzach zaznaczono, że plany wieloletnie powinny być odpowiedzią na inne kwestie, takie jak odrzuty, struktura i skład połowów, ale także względy ekonomiczne i społeczne. Niektórzy uczestnicy debaty są zdania, że polityka zarządzania zdolnością połowową powinna być dopasowana do rozwoju planów wieloletnich. Podczas ich przyjmowania i wdrażania zalecany jest bardziej elastyczny proces, a także powierzenie większej odpowiedzialności RAC.

Komentarze dotyczące aspektów technicznych i trendów w zakresie indywidualnych praw użytkownika podlegających obrotowi są mniej przejrzyste; kilka opinii podkreśla, że nie można rozważać pojedynczego rozwiązania, inne zaś wskazują, że lepiej jest zaufać ulepszeniom w zakresie technicznych środków ochrony niż rozwojowi ITR. Jednakże jest też kilka komentarzy, w których zwrócono szczególną uwagę na potrzebę rozwiązania problemów związanych z odrzutami (zakazy odrzutów nadal wzbudzają wiele kontrowersji) oraz przyłowami.

Pozostałe opinie, mniej lub bardziej bezpośrednio powiązane z kwestiami ochrony, które pojawiają się w kilku komentarzach, to na przykład potrzeba ograniczenia dostępu w obszarze 12 mil do łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego lub ewentualnej aktualizacji względnej stabilności.

3.3. Względna stabilność oraz dostęp do połowów przybrzeżnych

Duża większość uczestników debaty (włączając większość państw członkowskich) opowiada się za zachowaniem zasady względnej stabilności, uznawanej przez nich za kamień węgielny WPRyb, zapewniający bezpieczeństwo i stabilność. Ograniczona liczba uczestników gotowa jest ponownie rozważyć tę zasadę na korzyść modeli praw połowowych w większym stopniu opartych na rynku lub

przejścia na zdolności w ramach połowów mieszanych i/lub radykalną zmianę na rzecz dostępu/przydziału opartego na kryteriach środowiskowych lub kryteriach równości (głównie szereg organizacji pozarządowych działających na rzecz środowiska). PE nakłania do zbadania potrzeby wprowadzenia zmiany zasady, jednak nalega, by korzyści płynące ze względnej stabilności dla społeczności przybrzeżnych były zachowane.

Szerokie poparcie uzyskała ponowna analiza kluczy przydziału oraz zaktualizowanie ich na podstawie aktualnej sytuacji, zwłaszcza przy uwzględnieniu powracających corocznie wymian kwot. Inni opowiadają się za dostosowaniem do autentycznej zdolności połowowej.

System transferów i wymiany kwot połowowych jest powszechnie akceptowany, przy czym niektórzy sugerują dalszy rozwój transferów kwot (poprzez wymianę pomiędzy gałęziami przemysłu i możliwości wymiany z państwami trzecimi).

Przytłaczająca większość popiera kontynuację systemu 12 mil morskich, przy czym PE optuje za wprowadzeniem go na stałe. Spora grupa uczestników debaty przewiduje powiązanie go z ochroną flot połowiących na małą skalę. Niektórzy opowiadają się za systemem zarządzania z dostępem ograniczonym do statków spełniających określone warunki zrównoważonego rozwoju lub do poszczególnych łowisk, lub też za zintegrowaniem łowisk z morskimi obszarami chronionymi. Ograniczona liczba uczestników debaty jest sugeruje, że reguły nałożone przez państwa członkowskie w strefie 12 mil morskich powinny dotyczyć wszystkich łodzi aktywnie działających na tych wodach. Nieliczni popierają kwestię powrotu do wód terytorialnych lub anulowanie dwustronnych porozumień pomiędzy państwami członkowskimi.

3.4. Handel i rynki – od połowu do konsumenta

Ogólnie rzecz biorąc, wspólna organizacja rynku (WOR, rozporządzenie Rady 104/2000) uważana jest za fundamentalny filar WPRyb. Należy skoncentrować się na rynku jako na całości, uwzględniając konkretne potrzeby akwakultury.

Państwa członkowskie, PE oraz przedstawiciele przemysłu podkreślają rolę organizacji producenckich, które należy wzmocnić i którym powinno się powierzyć większą odpowiedzialność w zakresie zarządzania zarówno produkcją, jak i zasobami, lepszego planowania rynku i reagowania na jego potrzeby, innowacji i koncentracji zasobów, łącznie z silniejszą rolą (międzynarodową) organizacji międzybranżowych. Szereg państw członkowskich zaleca większe dofinansowanie organizacji producenckich, służące poszerzeniu zakresu obowiązków, ale także opracowywanie planów marketingowych.

Potrzeba przeanalizowania i uproszczenia mechanizmów wyceny i interwencji jest szeroko uznawana, przy czym większość uczestników debaty jest zdania, że należy wyeliminować wycofywanie (ryb w ramach mechanizmów interwencyjnych WOR), jednak pomoc prolongowana powinna być nadal dostępna. Niektórzy popierają bezpośrednie wsparcie na rzecz produkcji i działań rynkowych. System cen orientacyjnych jest przez przemysł doceniany, jednak powinien być bardziej dostosowany do realiów (regionalnych), przy czym akwakultura wymaga własnego systemu cen.

Większość uczestników uważa, że etykietowanie i certyfikacja to obiecujące strategie, w przypadku których ramy prawne mogłyby przyczynić się do zwiększenia przejrzystości i zbudowania zaufania konsumentów. Wsparcie na rzecz promocji konsumpcji najwyraźniej wzbudza więcej kontrowersji.

Jeśli chodzi o politykę handlową, zwłaszcza importerzy i przetwórcy nalegają na zliberalizowanie importów, by zapewnić dostęp surowców. Kilka państw członkowskich chciałoby pozostać przy systemie opłat taryfowych, z kolei detaliści i importerzy bardziej skłaniają się ku zawieszeniu ceł. PE i wielu innych uczestników dyskusji komentuje kwestie niezwiązane z cłem, żądając wyrównania szans tak dla produktów europejskich, jak i importowanych poprzez system zabezpieczeń, środki antydumpingowe i surowe kontrole importu.

3.5. Włączenie wspólnej polityki rybołówstwa do szerszego kontekstu polityki morskiej

Zdaniem większości uczestników debaty, zintegrowana polityka morska (IMP, KOM(2007) 575) ma zasadnicze znaczenie, gdyż powinna obejmować WPRyb jako część integralną, a podejścia holistyczne są niezbędne. Dzisiejsza sytuacja jest szeroko krytykowana ze względu na niespójne polityki, którym brak równych szans. PE domaga się przeznaczenia wystarczających środków finansowych na rzecz IMP.

Rozmaici interesariusze (szczególnie przedstawiciele przemysłu) postrzegają rozwój IMP jako możliwość wypowiedzenia głośno swojej opinii w sprawie działań innych podmiotów gospodarczych lub wywarcia większego wpływu na decyzje polityczne dotyczące rybołówstwa. Z kolei inni uczestnicy, w tym organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska, chcą odgrywać większą rolę w podejmowaniu decyzji dotyczących rybołówstwa. Szerokim poparciem cieszy się wdrażanie IMP na szczeblu regionalnym, włącznie z rybołówstwem na poziomie basenu morza z udziałem regionalnego forum, na którym omawiane są wszystkie aspekty polityki. Jako dobry przykład została wymieniona strategia dla regionu Morza Bałtyckiego.

Duża większość przychylnie odnosi się do WPRyb w zestawieniu z MSFD oraz innym prawodawstwem środowiskowym, jak również podejściem ekosystemowym. Pojawiają się odmienne opinie w kwestii sposobu wdrożenia integracji. Przemysł generalnie utrzymuje, że połowy powinny być uznawane za (uzasadnioną historycznie) działalność priorytetową. Organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska preferują zintegrowanie rybołówstwa ze standardami środowiskowymi.

W sprawie morskiego planowania przestrzennego przemysł domaga się priorytetowego dostępu i jest zdania, że powinno być lepiej konsultowane, podczas gdy wiele państw członkowskich i organizacji pozarządowych uważa, że IMP powinna rozwijać mechanizmy uwzględniające wszystkie sektory.

Przemysł nalega, by mieć możliwość wspierania procesu dostosowywania się do skutków zmiany klimatu. Chce także pomóc zagwarantować, że łowiska nie zakłócą odporności ekosystemów morskich. Wiele organizacji pozarządowych wierzy, że zmniejszona presja połowowa, morskie obszary chronione oraz ograniczone zużycie paliwa to najlepsze narzędzia służące zwiększeniu odporności ekosystemu na zmiany klimatu. Państwa członkowskie wspominają o potrzebie wzmocnionych badań w sprawie zmiany klimatu oraz zastosowaniu podejścia ekosystemowego.

Ocena oddziaływania i szersza wiedza z zakresu funkcjonowania ekosystemu są uznawane za istotne przez wszystkie zainteresowane strony. Przemysł podkreśla, że posiada obszerną wiedzę na temat środowiska morskiego i dlatego może być w tej dziedzinie bardzo pomocny (np. podczas identyfikacji obszarów narażonych na zniszczenia).

3.6. Naukowa podstawa działań politycznych

Panuje zgodne przekonanie, że WPRyB musi opierać się na najlepszej dostępnej wiedzy naukowej. Niektórzy (zwłaszcza organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska i detaliści) są zdania, że należy zawsze postępować zgodnie z doradztwem naukowym. PE podkreśla, że brak wiedzy nie powinien utrudniać przyjęcia środków zapobiegawczych.

Większość uczestników debaty zwraca szczególną uwagę na otwarte i umożliwiające wszystkim udział podejście do badań i doradztwa naukowego, przy zaangażowaniu i dobrej komunikacji z naukowcami powołanymi przez wszystkich interesariuszy (zdaniem niektórych wystarczy zaangażować tylko przemysł). Wielu wnioskuje za przeprowadzeniem badań wielokierunkowych oraz za doradztwem w kontekście ekosystemowym, integrując je z MSFD. Niektórzy interesariusze wskazują na potrzebę dostosowania naukowego procesu doradczego do regionalnych ram zarządzania.

Większość uczestników debaty, we wszystkich grupach, jest zaniepokojona dostępnością i jakością danych (np. dane społeczne i gospodarcze, dane dotyczące odrzutów itp.). W opinii rozmaitych grup brak danych lub wiedzy wiąże się ze zbyt restrykcyjnymi przepisami (sektor połowowy), wdrożeniem podejścia ekosystemowego (zdaniem niektórych państw członkowskich, PE, organizacji pozarządowych) lub zaufaniem konsumentów (handlowcy i detaliści).

Pojawiają się określone sugestie w sprawie zwiększenia nakładów na badania, gromadzenie danych oraz doradztwo, przy czym niektórzy (PE i niektóre państwa europejskie) opowiadają się za lepszym wykorzystaniem technologii informacyjnej i zautomatyzowanego nagrywania. Niektórzy są zdania, że rybacy powinni być wynagradzani za udostępnianie rzetelnych danych. Niektórzy interesariusze proponują nową unijną strukturę (np. agencję, klastr wiedzy), aby zapewnić niezależność, przejrzystość i lepszą koordynację, a także wykorzystanie zasobów.

3.7. Polityka strukturalna i wsparcie finansowe ze środków publicznych

Wielu opiniodawców wyraża potrzebę kontynuacji finansowania publicznego na rzecz sektora rybołówstwa. PE domaga się zwiększenia środków finansowych na rzecz polityki rybołówstwa. Grupa państw członkowskich popiera modyfikacje sposobów realizacji. Kilka państw członkowskich i większość organizacji pozarządowych nalega na wyeliminowanie lub stopniowe wycofanie dotacji – sprzyjają one zachowaniu nierentownych struktur i podtrzymaniu zależności przemysłu od wsparcia publicznego.

Panuje zgodne przekonanie, że w przyszłości wszelkie wsparcie powinno wspierać przechodzenie przez proces reformy oraz ułatwiać przystosowanie przemysłu zmierzające do długoterminowego rozwoju gospodarczego i społecznego, lub

zmniejszyć konsekwencje znaczących postępów polityki (np. przejście do MSY, propozycja PE uwzględniająca finansową rekompensatę dla rybaków dotkniętych skutkami planów wieloletnich). Wsparcie UE powinno być lepiej zdefiniowane i ukierunkowane, skoncentrowane na badaniach i innowacji, zwiększające ochronę środowiska morskiego oraz wspierające organizacje rybaków i rozwój na szczeblu lokalnym (oś 4, zrównoważony rozwój obszarów rybołówstwa). Znacznym poparciem (ze strony niektórych państw członkowskich i przemysłu) cieszy się opracowanie mechanizmów wsparcia przemysłu na wypadek sytuacji kryzysowych lub nagłych wypadków, jednak nigdy nie sprzecznych z celami długoterminowymi. Akwakultura jest również wspominana często jako potencjalny beneficjent wsparcia publicznego.

Ogólnie rzecz biorąc, restrukturyzacja floty postrzegana jest jako jedno z głównych wyzwań. Istnieje tendencja, by kontynuować wycofywanie statków z eksploatacji, jednak przy zastosowaniu surowszej selekcji, w niektórych przypadkach poprzez jednorazowe programy złomowania. Inni interesariusze przyjmują podejście alternatywne i nalegają na szersze wykorzystanie rozmaitych typów podejścia rynkowych, takich jak ITR. Finansowanie publiczne na rzecz zmodernizowania floty (selektywność, innowacyjne technologie itp.) popiera większość uczestników debaty, a ograniczona ich liczba opowiada się za wsparciem publicznym na rzecz odnowienia floty (łącznie z PE i niektórymi państwami członkowskimi). Niektóre regiony i interesariusze podkreślają społeczny wymiar restrukturyzacji. Natomiast wsparcie na rzecz tymczasowego wstrzymania działań nie uzyskuje wyraźnego poparcia, o ile nie ma dostępu do alternatywnego instrumentu (np. mechanizmu działania w sytuacjach nadzwyczajnych).

Dużym poparciem cieszy się większa warunkowość pomiędzy finansowaniem UE a realizacją celów WPRyb. Niektórzy (łącznie z częścią organizacji przemysłowych) wierzą, że przestrzeganie zasad/celów powinno mieć wpływ na dostępność funduszy. Silnie popierane jest bardziej sektorowe podejście nieoparte na kryteriach konwergencji, czemu sprzeciwia się jednakże grupa państw członkowskich i PE. Ograniczona liczba uczestników debaty opowiada się za stopniowym wycofaniem wsparcia krajowego (łącznie ze zwolnieniem od podatku i systemami pomocy państwowej, np. *de minimis*). Przytłaczająca większość zarówno przedstawicieli przemysłu, jak i państw członkowskich jest zdania, że wspólne usługi (takie jak kontrola i gromadzenie danych) powinny być finansowane w ramach przyszłego finansowania z funduszy UE.

3.8. Wymiar zewnętrzny

Większość uczestników debaty potwierdza znaczenie wymiaru zewnętrznego i podkreśla, że, aby zapewnić spójność polityki, cele WPRyb powinny mieć zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne zastosowanie. PE i kilku innych interesariuszy dostrzega cel przewodni w obronie interesów Wspólnoty. Przeważająca większość interesariuszy zgadza się co do potrzeby silniejszego zaangażowania UE w regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO), które odgrywają niezwykle ważną rolę w zarządzaniu globalnym rybołówstwem. Powinno to również obejmować informacje i doradztwo naukowe, silniejsze zaangażowanie wszystkich interesariuszy i bardziej przejrzyste procesy podejmowania decyzji. Większość interesariuszy opowiada się za kontynuacją polityki swobodnego dostępu do wód międzynarodowych w ramach RFMO. Jednakże niektórzy twierdzą, że beneficjenci

(przemysł lub kraje) powinny mieć swój wkład w koszty zarządzania, badania i nadzór lub płacić za prawo do połowów dalekomorskich, a PE nalega na dostęp jedynie do tych miejsc, gdzie występuje nadwyżka zasobów.

Większa część uczestników debaty koncentruje się na umowach o partnerstwie w sprawie połowów (FPA). Większość interesariuszy z ramienia przemysłu opowiada się za zachowaniem obecnej struktury FPA, by zapewnić ochronę prawną i odpowiedzialne rybołówstwo, udostępniając platformę zapewniającą zgodność, przejrzystość i wsparcie państw trzecich. Dwa państwa członkowskie preferują wspieranie FPA w obrębie regionów, co sprzyja większej efektywności badań, kontroli i nadzoru, a także regionalnej współpracy w sensie ogólnym. Kilku interesariuszy, zwłaszcza organizacje pozarządowe, proponuje zastąpienie FPA ramowym planem zarządzania rybołówstwem lub porozumieniami w sprawie zrównoważonego pozyskiwania.

Wielu dostrzega znaczenie bliższego zestawienia przepisów WPRyb i prac nad FPA z innymi politykami w celu zapewnienia spójności i synergii z umowami o partnerstwie gospodarczym (EPA), umowami handlowymi, pomocą rozwojową i wsparciem na rzecz rozwoju lokalnego. Przedsięwzięcia typu joint venture postrzegane są przez przemysł jako narzędzie inwestycji w krajach trzecich. Związki zawodowe i niektóre organizacje pozarządowe działające na rzecz środowiska opowiadają się za poszanowaniem społeczności lokalnych oraz praw miejscowych pracowników. Niektórzy interesariusze podkreślają także znaczenie umów o połowach na wodach nordyckich.

Duża liczba przedstawicieli przemysłu preferuje utrzymanie obecnego sposobu finansowania FPA, podczas gdy spora liczba innych twierdzi, że FPA powinny być finansowane ze środków prywatnych lub na zasadzie partnerstwa publiczno-prywatnego. Organizacje pozarządowe nalegają na wprowadzenie płatności za dostęp do wód państw trzecich dla przemysłu, którego przedstawiciele powinni dowieść zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju.

Niektóre organizacje pozarządowe popierają unijne inwestycje w transfer specjalistycznej wiedzy i promowanie rozwoju, z kolei hamują transfer zdolności połowowej. Akwakultura w ramach FPA popierana jest przez część interesariuszy, jednak wiele organizacji pozarządowych jest jej przeciwna.

3.9. Akwakultura

Akwakultura generalnie uznawana jest za istotną i pojawiają się głosy na rzecz zachowania instrumentu finansowania mającego na celu wspieranie jej rozwoju i włączenie jej potrzeb do przeglądu polityki rynkowej. Większość komentarzy odnosi się do znaczenia społeczno-gospodarczego, wymiaru rynkowego, powiązania z łowiskami rybnymi, problemów produktów importowanych oraz dostępu do przestrzeni. Niektórzy interesariusze z branży przemysłowej podkreślają, że akwakulturę powinno się pozostawić państwom członkowskim, wykluczając ją poza WPRyb. Niektóre państwa członkowskie są tego samego zdania, jednak przychylają się do wsparcia finansowego ze środków UE.

Część państw członkowskich i organizacji pozarządowych zwraca szczególną uwagę na potrzebę zrównoważonego rozwoju środowiskowego, a także rozwoju w ramach

podejścia ekosystemowego jako alternatywnego dostawcy żywności. Inne państwa członkowskie postrzegają akwakulturę jako fundamentalny i strategiczny filar WPRyb, opowiadając się za spójną europejską polityką wzrostu. Podczas gdy część organizacji pozarządowych wspiera zrównoważoną akwakulturę, większość z tych organizacji działających na rzecz środowiska i przedstawiciele konsumentów wyraża swoje obawy w sprawie negatywnego wpływu praktyk stosowanych w akwakulturze na środowisko.

PE, niektóre państwa członkowskie i inni postrzegają akwakulturę jako integralną część WPRyb; szereg organizacji pozarządowych działających na rzecz środowiska widzi w niej, w odniesieniu do WPRyb, przede wszystkim sposób na promowanie zrównoważonej środowiskowo (i odpowiedzialnej społecznie) produkcji ryb. Ci i szereg innych stowarzyszeń działających na rzecz dobrostanu zwierząt uważają włączenie akwakultury do WPRyb za środek na ograniczenie skutków wywieranych na środowisko (np. ograniczanie wykorzystania mięsożernych gatunków ryb, zmniejszanie źródeł pozyskiwania paszy itp.). Jednak kolejna znaczna grupa organizacji pozarządowych działających na rzecz środowiska jest zdania, że akwakultura nie powinna stanowić integralnej części poprawionej WPRyb, a sektor ten powinien być specjalnie zarządzany na podstawie oddzielnego instrumentu europejskiego lub przez same państwa członkowskie.

4. INNE PORUSZONE TEMATY

Szereg interesariuszy, zwłaszcza PE, zwraca uwagę na *wymiar społeczny*, w tym atrakcyjność zawodu, uznanie roli kobiet oraz narażone na zniszczenie grupy łowisk. Choć istnieje świadomość ograniczonego pola manewru, pojawił się np. wniosek o wsparcie na rzecz dialogu społecznego, szkolenia i wzajemnego uznania kwalifikacji, o zwrócenie uwagi na warunki pracy oraz bezpieczeństwo na pokładzie, o wysokość wynagrodzenia wypłacanego załogom. Pośród konkretnych sugestii znajdują się mechanizmy na rzecz ochrony zatrudnienia i rozwoju strategii długoterminowej.

Władze reprezentujące *najbardziej oddalone regiony* oraz PE kładą nacisk na znaczenie rybołówstwa, ale także zwracają uwagę na określone problemy, które wymagają specjalnych rozwiązań (w tym odrębne zarządzanie flotą). W niektórych komentarzach proponowane jest podejście regionalne, w innych podkreśla się problemy z wytyczeniem dostępu do wód otaczających najbardziej oddalone regiony. Jeden uczestnik debaty zasugerował określoną ocenę oddziaływania polityk na najbardziej oddalone regiony.

Rybołówstwo rekreacyjne powinno być postrzegane jako pełnoprawna dziedzina we WPRyb, przy uwzględnieniu jego szczególnej wartości dla gospodarki zrównoważonego rozwoju i tworzenia miejsc pracy. Inni są zdania, że rybołówstwo rekreacyjne i jego wpływ na zasoby powinno być wzięte pod uwagę w kontekście WPRyb, łącznie z gromadzeniem danych i wykorzystaniem określonych środków technicznych w miarę potrzeb.

Na koniec PE wskazuje na *porty* jako istotne czynniki ułatwiające rybołówstwo.

5. WKŁAD OBYWATELI

Choć część komentarzy nadesłanych przez indywidualnych obywateli jest bardzo szczegółowych i omawia praktycznie wszystkie kwestie związane ze WPRyb, większość jednak porusza je w ograniczonym zakresie. Wielu obywateli życzy sobie zakończenia przeławiania (niektórzy proponują moratorium), wyeliminowania dotacji oraz wprowadzenia zakazu stosowania niszczyielskiego sprzętu rybackiego. Znaczna liczba komentujących opowiada się za zakazem odrzutów, a część jest za ścisłym przestrzeganiem doradztwa naukowego podczas ustalania TAC. Inni wspominają o potrzebie redukcji floty, zwiększeniu kontroli, ochronie raf oraz zabezpieczeniu rybołówstwa tradycyjnego. Po drugiej stronie spektrum kilkoro komentujących opowiada się za odrzuceniem WPRyb, powrotem do 200-milowych stref należących do kompetencji państw członkowskich oraz/lub renacjonalizacją polityki rybołówstwa. Napłynęły masowe e-maile dwóch typów: ograniczona liczba, która apeluje o trwałe rezerwy morskie do 40% wód Wspólnoty w połączeniu z wnioskiem o zakaz niszczyielskiego poławiania włokami oraz wyeliminowanie odrzutów i przyłowów. W drugim masowym e-mailu nacisk kładziony jest na zbyt wysoką liczbę rybaków poławiających za dużo ryb; sugerowane są następujące propozycje polityki: redukcja floty o co najmniej 50%, uwzględnienie doradztwa naukowego, utworzenie sieci morskich obszarów chronionych, zakazanie niszczyielskich metod połowowych, zakaz odrzutów oraz obowiązek udostępniania konsumentom pełnych informacji na temat produktu i produkcji. Na koniec warto zwrócić uwagę na jedno zgłoszenie zarówno ze względu na jego formę (historyjka obrazkowa), jak i sposób, w jaki podejmuje temat (tytuł mówi sam za siebie: „Drażliwy, naiwny i zuchwały przyczynek do wspólnej poetyki rybołówstwa”).

6. PRZYSZŁE DZIAŁANIA

Niniejszy dokument roboczy służb Komisji zostanie opublikowany na stronie KE i posłuży za podstawę do dyskusji z Radą Ministrów ds. Rybołówstwa 19-20 kwietnia 2010 r. W ciągu bieżącego roku KE opracuje i przedstawi opcje polityki do oceny oddziaływania, która będzie towarzyszyć wnioskowi w sprawie reformy. Na tym etapie przewidywane są intensywne konsultacje z interesariuszami i państwami członkowskimi, po których zostanie opracowana propozycja reformy. Przyjęcie proponowanej reformy przez kolegium członków Komisji przewidywane jest na początek 2011 r.

Załącznik 1. Lista komentarzy otrzymanych do 12 stycznia 2010

Obywatele

114 indywidualnych komentarzy + 1329 o identycznej treści

Administracje państw członkowskich/parlamenty/agencje rządowe

- Deutscher Bundestag
  - Fiskeriverket (SE)
  - Miljö- och jordbruksutskottets utlåtande (SE)
  - Regeringskansliet (SE)
  - SRU - German Advisory Council on the Environment (DE)
  - Bundesrat (DE)
  - Wirtschaftsrat der CDU(DE)
  - UK House of Lords
  - UK Joint Nature Conservation Committee
  - UK English Heritage
  - UK Government
  - George MP - UK
  - Finnish Ministry for Agriculture and Forestry
  - Bundesministerium für Ernährung, Landwirtschaft und Verbraucherschutz (DE)
  - Bundesamt für Naturschutz (DE)
  - Comhairle nan Eilean Siar (IE)
  - Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (DK)
  - Ministry of Food, Agriculture and Fisheries (DK)
-
-
-
-
-
-
-
-

- Marine Environment Unit – Federal Public Service Health, Food Chain Safety and Environment (BE)
  - Rząd Rzeczypospolitej Polskiej (PL) – à vérifier par un/une PL de ton unité
  - Ministerio de Medio Ambiente, Medio Rural y Marino – Secretaría General del Mar (ES)
  - Assembleia da República – Comissão de Agricultura, Desenvolvimento Rural e Pescas (PT)
  - Latvija uzskata – à vérifier
  - Vlaamse Overheid (BE)
  - Ministry of Agriculture, Nature and Food Quality (NL)
  - République française
  - Ministry of Agriculture, Forestry and Food (SI)
  - Estonia
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Samorządy regionalne i lokalne

- Scottish Government
- Xunta de Galicia
- Junta de Andalucía
- Kent & Essex Sea Fisheries Committee
- Eastern Sea Fisheries Joint Committee
- South Wales Sea Fisheries Committee
- Région Bretagne
- DE - Aktivregion Ostseeküste e.V.
- Poitou-Charentes, Pays de la Loire, Brittany and Lower-Normandy
- Gobierno de Canarias
- Generalitat de Catalunya
- East of England
- IE - South West Regional Authority
- SE - Fiskekommunerna
- CONFERENCE DES REGIONS PERIPHERIQUES MARITIMES D'EUROPE – CONFERENCE OF PERIPHERAL MARITIME REGIONS OF EUROPE
- Västra Götalandsregionen
- Conseil général Morbihan
- Unioncamere Calabria
- COSLA - Convention of Scottish Local Authorities
- Scottish Government
- Comhairle nan Eilean Siar
- Conseil général Finistère
- Région Réunion
- Région Haute Normandie
- Camara Municipal de Sesimbra
- Highland Council
- Gobierno Vasco
- Southern Sea Fisheries District
- Northumberland Sea Fisheries Committee
- UK - Environment Agency
- Seafish
- Aberdeen Council North East Scotland Fisheries Development Partnership
- Cornwall Sea Fisheries District
- Association of Sea Fisheries Committees England
- Département de l'Hérault
- Régions Ultrapériphériques
- Região Autónoma dos Açores
- Welsh Assembly Government
- Région Guadeloupe

Inne instytucje

- Komitet Regionów
- Parlament Europejski (nie uzyskany, ale w przygotowaniu)
- Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (nie uzyskany, ale w przygotowaniu)
- UNEP/CMS/ASCOBANS
- HELCOM
- MEP for Munster
- Fianna Fail MEPs
- Bowles MEP
- D. Dodds MEP

Organy doradcze

- ACFA
- RAC ds. Morza Bałtyckiego
- NSRAC
- PeIRAC
- NWWRAC
- SWWRAC
- RAC ds. Morza Północnego
- LDRAC

Interesariusze – przemysł, wędkarstwo, turystyka itd.

- Grupo Regal
- Sea Fishery Advisory Group of the Irish Seal Sanctuary
- Pedro Fernández
- Vianapesca
- CPMR North Sea Commission
- ACOPE
- ARVI
- L'Encre de Mer
- OPP48
- Peterhead Port Authority
- AETINAPE
- Promovis Nieuwpoort
- Confederación Española de Pesca Marítima de Recreo Responsable
- UNACOMAR
- Cap l'Orient Agglomération
- Europêche/Cogeca
- OPAGAC
- Associação de Armadores Pesca Artesanal Barlavento Algarvio
- Dutch Fish Product Board
- Mission de la Mer France
- Cornish Fed. Sea Anglers
- AIPCE-CEP
- Visveiling (Marcel Madou)
- Syndicat national des Chefs d'Entreprise à la Pêche maritime
- Danske Havne
- Landesfischereiverband Weser-Ems
- FR - Comité national des Pêches - CNPMMEM
- Cornish Fish Producers Organisation
- Scottish Pelagic Fishermen's Association
- Ilhas em Rede
- ANACEP & ANEPAT
- Greenore Cooley Fisherman's Association
- EAFPA
- Helleńska Konfederacja Rybaków
- DE - Landesvereinigung für Nordseekrabben und Küstenfischer
- Puerto Celeiro
- Fischereischutzverband Schleswig-Holstein
- ACV Transcom Visserij
- AKTEA
- Fédération des Femmes du Milieu Maritime
- Federación Gallega de Cofradías de Pescadores
- The Fishermen's Association Limited
- National Federation Fishermen's Organisations
- Shetland Oceans Alliance
- Shellfish Association of Great Britain
- EuroCommerce

- Eurothon
- Edeka Zentrale
- IHK Nord
- DK-LAG Development North West Sealand
- Fińska pozarządowa organizacja rozwojowa
- Scottish Fishermen's Federation
- Unioncamere Calabria
- BG - Civil Association "Regional Future"
- Rederscentrale
- Unione Italiana Lavoratori Pesca e Acquacoltura
- Fishmongers Company
- ETF
- CDSS
- Scottish Salmon Producers' Organisation
- Handelsverband Deutschland
- National Association of the Fish Farmers
- Federación Territorial de Cofradías de Pescadores de Barcelona
- Árainn Mhór Island Fishing Committee
- Federation of Irish Fishermen
- PTEPA
- UK - Food and Drink Federation
- CEPPT
- Coastlsig - LGA
- EPF - Entrepreneurs et Pêcheurs de France
- EAPO
- Federación Nacional de Cofradías de Pescadores
- Collectif Pêche et Développement et Encre de Mer
- Cepesca
- Duńskie organizacje sektora rybołówstwa
- Dutch Anglers Organisation - Sportvisserij
- Angling Trust
- Irish Fishermen's Organisation
- APC - Advance Planning-Consulting
- ASOAR-ARMEGA
- SESIBAL
- ANFACO-CECOPECA
- CONXEMAR
- Swedish Fishermen Federation
- EPF- ORTHONGEL
- ADAPI
- SWFPA
- MARGov
- Centrale Economic Council & Consultative Commission for Fisheries
- SWFPO
- South West Handline Fishermen Association
- Fédération française d'Aquaculture

- SeFF Fiskeriturism
- EAA EFTTA FIPS
- HU - Hartobagy
- WOFFMG
- Fińska federacja rybołówstwa rekreacyjnego
- Estońska organizacja rybołówstwa
- WFFA
- NUTFA
- EE - Maritime Cultural Society of Saaremaa
- EE - Saarte Kalandus
- Grecki związek właścicieli trawlerów
- Mexillón de Galicia
- ArtesanalPesca
- Angling-school

Organizacje pozarządowe

- Nederlandse Vegetariërs Bond
- Baltic Sea 2020
- Fishcount.org.uk
- CFFA - CAPE
- 7 francuskich organizacji pozarządowych
- ClientEarth-MCS
- Western Sahara Resource Watch
- Green Budget Germany
- WWF European Policy Office
- Irish Wildlife Trust
- Ocean Sentry
- EUCC Marine Team
- Marine Conservation Society
- ProWildlife
- Legambiente
- Seas at Risk
- Food and Water Europe
- COAST - UWE - Hebridean - SSACN - FIMETI
- PEW
- Ocean2012
- Eurogroup for Animals
- CFFA
- Environmental Pillar of Social Partnership
- Compassion in World Farming
- German Church Development Service
- Finnish Association for Nature Conservation
- Seas at Risk position
- Royal Society of Edinburgh
- Birdlife
- Ecologistas en Acción
- Greenpeace
- ClientEarth
- Dutch society for the Protection of Animals
- Oceana
- ICSF
- National Heart Forum
- DE - Society for the Dolphin Conservation
- Kenna Eco Diving
- Pro-Sea Foundation
- Project Blue Sea
- Swedish Society for Nature Conservation
- Coalition Clean Baltic
- Deepwave
- New Economics Foundation
- Saharawi NGOs
- PONG Pesca
- EKO-UNIA
- PUGAD

- Fisheries Secretariat
- WWF Mediterranean
- Humane Society International
- DE - IBG (J. Gessner)
- EuroCoop
- IFAW
- Fair-fish

Organizacje i instytuty badawcze

- IIEA - Institute of International and European Affairs
- Instituto Español de Oceanografía
- FI - Fisheries and Environmental Management Group
- EFARO
- University of York
- Università di Bologna
- APECE
- Marine Laboratories of the Natural Environment Research Council
- Instituto Español de Oceanografía - Canarias
- Proyecto PRESPO
- German Elasmobranch Society
- Presentation Justice Network, Ireland
- Centro de Biodiversidad y Gestión ambiental
- JRC Ispra
- MARINET

Komentarze nadesłane przez państwa trzecie

- Rząd norweski
- Nordycka Rada Ministrów
- Rada Nordycka
- Region Norwegii Północnej
- Region Norwegii Zachodniej
- Grupa państw AKP
- Rząd Nowej Zelandii
- Norweska Federacja Owoców Morza
- Norweski projekt badawczo-rozwojowy
- S. Gudmundsson

Załącznik 2. Spotkania konsultacyjne w sprawie reformy WPRyb

	When?	Where?
	(all dates in 2009)	
MS Fisheries Administrations		
DK - All-purpose meeting	11 May	Copenhagen
ES -Specific mission	26 May	Madrid
DK - EFF Monitoring Committee	28 May	
IE - EFF Monitoring Committee	28 May	
DK - Annual Fisheries Policy Meeting	4 June	Kolding, Denmark
SK - EFF Monitoring Committee	12 June	
ES - Multi-purpose meeting	18-19 June	
CZ - EFF Monitoring Committee	19 June	
NL - EFF Monitoring Committee	19 June	Netherlands
ES - EFF Monitoring Committee	23-24 June	
PT - EFF Monitoring Committee	26 June	
FR - Multi-purpose meeting	29-30 June	
All Members States (DGs)	2-3 July	Ronneby
BE - Specific meeting	6 July	Ostende
PT - Ad-hoc meeting	7 July	Lisbon
BE - EFF Monitoring Committee	8 July	
FR - Specific mission	8 July	Paris
UK - Multi-purpose meeting	13-14 July	
GR - Conference on the Green Paper	30 Aug-1 Sept.	Thessalonique
AT - EFF Monitoring Committee	17-18 September	Illmitz
PL - Multi-purpose meeting	22-23 September	Warsaw, Gdynia
RO - Conference on the CFP Reform	3 October	Bucharest
IE - Ad-hoc meeting + The Marine Institute	7-8 October	Dublin
DK - Danfish Conference " A new Fisheries Policy for fishers"	8 October	Ålborg, Denmark
IT - Ad-hoc meeting (Adm. + Stakeholders)	12 October	Sardaigne
SV - EFF Monitoring Committee	15 October	Gothenburg

EE - EFF OP Annual Examination	18 November	Brussels	
SV - EFF OP Annual Examination	24 November	Brussels	
DE - EFF OP Annual Examination	25 November	Brussels	
DK - EFF OP Annual Examination	26 November	Brussels	
PL - EFF OP Annual Examination	1 December	Brussels	
NL - EFF OP Annual Examination	3 December	Brussels	
GR - Conference on the Green Paper	4 December	Kamena Greece	Vourla,
BG - Multi-purpose meeting	7-8 December	Sofia	
IT - Special event	10 December	Italy	

MS Administrations other than fisheries, regions and other events

Chambre de Commerce de Granville, Basse Normandie	14 May	Brussels	
AG Commission Arc Atlantique	15 May	Santander	
Devon Maritime Forum	20 May	Brixham	
EFARO Annual directors meeting	26 May	Göteborg	
Fundación Galicia Europa - Presentation to all ES regions	3 June	Brussels	
EFF Axis 4 seminar with Baltic MS	4-5 June	Parnü - Estonia	
Lower Normandy	4 June	Caen	
CRPM - Adonis A4719	9 June	Brussels	
"Inquiry into Future Fisheries Management" - Scottish Government	15/16 June	Edimburg Videoconference	
CPMR Working Group "Aquamarina"	18 June	Brussels	
5th meeting with MS experts on Maritime Policy	23 June	Brussels	
Biolfish	25 June	Monopoli	
Coastal Management for Sustainability	30 June	Londyn	
ES -Specific mission	9-10 July	Granada	
EU Fisheries Advisor meeting	17-18 September	Göteborg	
Five French major maritime regions	29 September	Brussels	
CPMR - General Assembly	30 Sept. 1-2 Oct.	Göteborg	
Assises de la pêche - ouverture	5 October	Paris	
The East of England Regional Assembly's (EERA)	5 October	Brussels	

DE - Presentation at the EU representation	7 October	Berlin
Bretagne - Journée d'échange sur la réforme de la PCP	20 October	La Forêt Fouesnant
Environment Policy Review Group	26 October	Brussels
Assises de la pêche - PACA	3 November	France
Galicia - Meeting between Galician Minister for Fisheries and Commissioner Borg	5 November	Brussels
Scotland	4-5 November	Scotland
EFARO workshop on CFP Reform	24 November	Ostende
DE - COM representation with Land Schleswig-Holstein	26 November	Buesum
ES - Specific mission	26-27 November	Canary Islands
ES - Specific mission	27 November	Bilbao
Assises de l'économie de la mer	1 December	Brest
PT - Meeting with Azores Government	4 December	Ponta Delgada
ES - Specific mission	18 December	Santiago

European Institutions

Committee of the Regions	30 June	Brussels
European Economic and Social Committee	15 July	Brussels
European Parliament - Fisheries Committee	1 September	Brussels
European Parliament - Fisheries Committee	30 Sept/1 Oct	Brussels
European Economic and Social Committee - Specialised section	8 October	Brussels
European Parliament - Working lunch with the Rapporteur	15 October	Brussels
European Parliament - Workshop "Reforma da Política Comum de Pesca: O Futuro da Pesca em Portugal"	21 November	Porto
European Parliament - Fisheries Committee	1 December	Brussels
Committee of the Regions	4 December	Brussels
European Economic and Social Committee	10 December	Brussels
European Economic and Social Committee	8 February	Brussels
European Parliament - Study visit by national parliaments' officials to PECH	25 February	Brussels

Stakeholders, including NGOs

BSRAC - General Assembly	8 May	Gdynia, Poland
PeIRAC working groups	14-15 May	Leiden

MedRAC	3-4 June	Marseille
BSRAC Demersal & Pelagic WK	9 June	Denmark
IEEP	8 June	Brussels
WWFEPO	10 June	Brussels
Green Party	15 June	Berlin
ACFA - Plenary Session	17 June	Brussels
BSRAC ExCom	22-23 June	Finland
PeIRAC working group I on reform	23 June	Schiphol
EAPo Seminar on the Green Paper	26 June	Bénodet - France
NSRAC ExCom	29-30 June	Netherlands
SWWRAC - General Assembly	6-7 July	Paris
NWWRAC	10 July	Paris
ACFA - Ad-hoc Group on the Reform + Danish Administration	8 September	Copenhagen
NWWRAC ExCom	8 September	Madrid
Natural England	11 September	Brussels
PeIRAC GA and ExCom	16-17 September	Amsterdam
ICSF - Small-scale fisheries, coastal communities and CFP Reform	28 September	Brussels
PEW - WWF - Fisheries Secretariat - Ocean2012 - Dinner on US regional fisheries management	28 September	Brussels
PEW - WWF - Fisheries Secretariat - Ocean2012 - Regional Fisheries Management Conference	29 September	Brussels
AGLIA - La pêche et les institutions européennes	29 September	Brussels
ClientEarth and Marine Conservation Society	30 September	Brussels
BSRAC Conference on best practices	1 October	Szwecja
Federation of Irish Fishermen	9 October	Dublin
ACFA - Groups 2 & 3 (Aquaculture & Markets)	13 October	Brussels
PELRAC WGs	14 October	Leiden, Netherlands
Eurocommerce	21 October	Brussels
Seas at Risk	21 October	Brussels
NWWRAC - AG	28 October	Dublin
Inter-RACs Seminar	3-4 November	Edimburg

Social Dialogue + Harvesting sector	5-6 November	Split
Federación Nacional de Cofradías de Pescadores	7 November	Madrid
ACFA - Ad-hoc Group	10 November	Brussels
Trade Unions	12-13 November	Malaga
Oceans Symposium	13 November	Oxford
LPN (= ONG)	16 November	Lisbon
XIV Jornadas de Pesca Celeiro	21 November	Celeiro, Spain
WWFEPO	24 November	Brussels
ADAPI	3 December	Lisbon
Natural England	8-9 December	London
ACFA Plenary Session	9 December	Brussels
Conférence Coopération regionale de l'océan Indien	10 December	St Denis, Réunion

External events

Nordic Council of Ministers	1-3 July	Isafjorden - Iceland
XIXth meeting of the European Association of Fisheries Economists (EAFE)	6-8 July	Malta
Conference "Efficient Fisheries Management - Fishing rights and flexibility"	27/28 August	Reykjavik
ESIN - General Assembly	9 September	Elba, Italy
World Fishing Exhibition	16-19 September	Vigo
Nordic Council of Ministers	13 October	Copenhagen
Northern Norway	10 December	Brussels

Załącznik 3. Skrótownice

ACFA	Komitet Doradczy ds. Rybołówstwa i Akwakultury
WPRyb	wspólna polityka rybołówstwa
WOR	wspólna organizacja rynków
KE	Komisja Europejska
CSWD	dokument roboczy służb Komisji
PE	Parlament Europejski
EPA	umowa o partnerstwie gospodarczym
UE	Unia Europejska
FMEY	śmiertelność połowowa na poziomie maksymalnego dochodu ekonomicznego
FMSY	śmiertelność połowowa na poziomie maksymalnego zrównoważonego połowu
FPA	umowy o partnerstwie w sprawie połowów
IMP	zintegrowana polityka morską
ITR	indywidualne prawa użytkowania podlegające obrotowi
MPA	morskie obszary chronione
MS	państwa członkowskie
MSFD	dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej
MSY	maksymalny zrównoważony połów
NGO	organizacje pozarządowe
OR	najbardziej oddalone regiony
PO	organizacje producentów
RAC	regionalny komitet doradczy
RFMO	regionalna organizacja do spraw zarządzania rybołówstwem
RS	względna stabilność

